

Arrest

nr. 274 902 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 april 2022 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 10 maart 2021 in België in het huwelijk met een Belgische man.

1.2. Op 31 maart 2021 dient verzoekster een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot. Op 6 juli 2021 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Grimbergen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.2. Op 7 september 2021 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot. Op 4 maart 2022 beslist

de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.09.2021 werd ingediend door:

<i>Naam: [K.]</i>	<i>Voorna(a)m(en): [M.]</i>	<i>Nationaliteit: Albanese</i>
<i>Geboortedatum: [...]</i>	<i>Geboorteplaats: [...]</i>	<i>RR. [...]</i>
<i>Verblijvende te: [...]</i>		

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar echtgenoot, de genaamde [S.S.] (RR. [...]) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.' Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Ter staving van de bestaansmiddelen werden de volgende documenten voorgelegd:

- Aanslagbiljet in de personenbelasting en aanvullende belastingen inkomen 2020 - aanslagjaar 2021*
- Berekening/resultaat simulatie via Tax-on-web van de personenbelasting aanslagjaar 2021 dd.17.09.2021*
- Voorbereiding van de aangifte in de personenbelasting aanslagjaar 2021 - inkomsten 2020*
- Aanslagbiljet in de personenbelasting en aanvullende belastingen inkomen 2019 - aanslagjaar 2020*
- Overzicht bedrijfskosten 2020 op naam van de Belg*

Op basis van de voorgelegde documenten kan er niet toe worden besloten dat de referentiepersoon heden over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Om te beginnen dient er opgemerkt te worden dat alle voorgelegde documenten de inkomsten aantonen van 2019 en 2020. Deze gegevens gaan te ver in de tijd terug om daarvan te kunnen afleiden dat de referentiepersoon heden over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Bovendien kunnen voorlopige berekeningen en simulaties niet aanvaard worden gezien deze info nog niet definitief bevestigd werd door de FOD Financiën. Ook het overzicht van de bedrijfskosten 2020 kunnen niet aanvaard worden. Wij hoeven immers geen zicht te hebben op de inkomsten en uitgaven van een bedrijf, maar wel op de netto inkomsten die de Belg ter beschikking heeft om in zijn levensonderhoud en dat van zijn echtgenote te voorzien.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig. Gezien we geen zicht hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belg is niet vastge-steld dat ze ontoereikend zijn en hoeft dus ook niet te worden bepaald welk bedrag ter beschikking hoort te zijn in afwijking op de norm zoals verwoord in art. 40ter.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden met vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van het gezag van gewijsde in het kader van de artikelen 23-27 van het Gerechtelijk Wetboek.

Verzoekster zet haar middel uiteen als volgt:

[...]

Art. 42 Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Art. 52 Vreemdelingen-KB bepaalt:

[...]

[...]

In casu werd de bestreden beslissing betekend aan verzoekster op 17 maart jl. en zou de beslissing op 4 maart jl. reeds genomen zijn.

Aan verzoekster werd door de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingen - naar aanleiding van de betekening op 17 maart jl. - meegedeeld dat de betreffende dienst pas “daags voordien” de beslissing mocht ontvangen van verwerende partij.

Zulks is minstens merkwaardig c.q. verdacht te noemen.

Of de bestreden beslissing m.a.w. effectief reeds op 4 maart jl. genomen werd, is derhalve twijfelachtig en voor gereede twijfel/ betwisting vatbaar.

De loutere eigen vermelding van een datum op een beslissing door verwerende partij kan niet als afdoende bewijs worden beschouwd terzake de datum waarop de betreffende beslissing effectief genomen werd.

Immers, kan deze datum door de verwerende partij worden ingevuld / gewijzigd worden zoals het haar betaamt zodat deze eigen datering door de auteur onvoldoende objectieve zekerheid biedt nopens de reële datum waarop de beslissing werd genomen.

In casu is (vrijdag) 4 maart jl. (toevallig) de laatste (werkdag) binnen de termijn van 6 maanden na indiening van de aanvraag op 7 september 2021 terwijl verzoekster pas werd opgeroepen door de gemeente om de betreffende beslissing te betekenen op 16 maart jl. zodat het er schijn naar heeft dat de datum van 4 maart op de beslissing werd genoteerd “pour les besoins de la cause”, nl. om te vermijden dat art. 42 Vreemdelingenwet en art. 52 Vreemdelingen-KB toepassing zouden kunnen vinden.

Bij gebreke aan objectivering van de datum waarop de beslissing werd genomen, kan niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing binnen de termijn van 6 maanden werd genomen zodat verzoekster gerechtigd is op de afgifte van de verblijfskaart zodat de bestreden beslissing — waar zij de aanvraag weigert- art. 42 Vreemdelingenwet en art. 52 Vreemdelingen-KB schendt.

[...]

Ook indien de datum van 4 maart effectief zou kunnen worden weerhouden als datum waarop de beslissing effectief werd genomen, dient de vraag gesteld of de beslissing binnen de 6 maanden tot stand dient te komen, dan wel ook ter kennis gebracht te zijn.

Het geciteerde art. 42 § 1 Vreemdelingenwet laat ruimte voor interpretatie, waar het enkel stelt dat het verblijfsrecht wordt “erkend” binnen de 6 maanden.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van justitie dienen de nationale bepalingen richtlijn-conform geïnterpreteerd te worden (cfr. het arrest van het 1° Hof van Justitie dd. 13 november 1990, Marleasing SA/La Comercial Internacional de Alimentacion SA , C106/89).

Het relevante artikel voor interpretatie van art. 42 § 1 Vreemdelingenwet en de bepaling van toepasselijke termijn, is art. 10.1. van de Richtlijn 2004/38/EG dd. 29.04.14:

Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bevitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld

door de afgifte van een document, verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.

Uit de inhoud van deze bepaling kan worden afgeleid dat de beslissing dient "afgegeven" (betekend) binnen een termijn van 6 maanden.

Uit de gebruikmaking van de notie "afgifte" kan worden afgeleid dat de beslissing binnen de 6 maanden dient ter kennis gebracht te worden, en dat de loutere totstandkoming van de bestreden beslissing niet voldoende is.

Zulke interpretatie spoort ook met de inhoud van art. 10ter § 2 Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt dat beslissing inzake visumaanvraag (met een niet EU-onderdaan) binnen de 6 maanden dient "getroffen en betekend".

Het was/is m.a.w. ook de bedoeling van de wetgever dat de termijn van 6 maanden niet enkel geldt voor het nemen van de beslissing, doch ook voor de betekening zelf van de beslissing.

Het is niet aannemelijk dat de wetgever een verschil in behandeling heeft willen creëren tussen de begin- en einddatum voor de maximale periode van de behandeling van de visumaanvraag tussen enerzijds de visumaanvraag ex art. 10 Vreemdelingenwet en deze ex art. 40 Vreemdelingenwet.

Het is daarentegen wel aannemelijk dat het de bedoeling van de wetgever is geweest dat het begin en einde van deze maximumtermijn congrueerden.

[...]

In casu werd de beslissing ter kennis gebracht op 17 maart 2022, dit is 10 dagen na verstrijken van de termijn van 6 maanden sedert indiening van de aanvraag op 7 september 2021.

Overeenkomstig art. 52 § 4 Vreemdelingenwet is de Staatssecretaris derhalve gehouden tot afgifte van de verblijfskaart.

Het arrest DIALLO doet geen afbreuk aan voormelde verplichting, gelet op de afwezigheid van verticale rechtstreekse werking t.o.v. de rechtsonderhorige van een niet of verkeerd omgezette richtlijn."

2.2. Verzoekster vraagt de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, in toepassing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zij vraagt in haar situatie een interpretatie van de nationale wetgeving conform de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), maar toont niet aan dat de Belgische referentiepersoon zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie reeds heeft uitgeoefend. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop de richtlijn 2004/38/EG niet van toepassing is.

Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is nog aan de orde in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin, ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.

De door verzoekster ingediende aanvraag, die tot de bestreden beslissing heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde "statische" Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die "Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen" en dat "de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie" (Parl. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150).

Gelet op wat voorafgaat, is een interpretatie van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 10, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG in het voorliggende geval niet aan de orde (RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Om dezelfde reden dient er niet verder te worden ingegaan op het arrest Diallo van het Hof van Justitie (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Ibrahim Diallo v. Belgische Staat).

2.3. Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van

de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit voorziet als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een beslissing betreffende het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden genomen binnen de termijn van zes maanden en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Er wordt geen bevoegdheid aan de Koning gegeven voor het bepalen van de termijn waarbinnen het recht op verblijf aan de betrokkene moet worden erkend.

2.4. Verzoekster betwist in eerste instantie dat de bestreden beslissing tijdig is genomen. Zij stelt dat in de bestreden beslissing zelf de datum van 4 maart 2022 wordt vermeld als datum van het nemen van deze beslissing, maar dat er redenen zijn om de waarachtigheid van deze datum in vraag te stellen. Zo wijst verzoekster erop dat verweerder deze datum zelf kan wijzigen/invullen zoals het hem betaamt, *“zodat deze eigen datering door de auteur onvoldoende objectieve zekerheid biedt nopens de reële datum waarop de beslissing werd genomen”*. Zij betoogt dat haar, naar aanleiding van de kennisgeving op 17 maart 2022, door de gemeente werd medegedeeld dat zij pas *“daags voordien”* de beslissing mochten ontvangen van verweerder. Verzoekster stelt dat dit *“minstens merkwaardig c.q. verdacht”* is te noemen.

Verzoekster toont met haar kritiek, die louter bestaat uit beweringen en verdachtmakingen, niet aan dat 4 maart 2022 niet de daadwerkelijke datum is waarop de bestreden beslissing werd genomen. Immers wordt deze datum uitdrukkelijk vermeld op zowel de bestreden beslissing zelf, als op de akte van kennisgeving. Bovendien bevindt zich in het administratief dossier een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Grimbergen waarbij er wordt gesteld dat verzoekster op 7 september 2021 een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, maar dat deze aanvraag wordt geweigerd door middel van een bijlage 20, die wordt bijgevoegd aan het schrijven. Er wordt verder gevraagd om verzoekster uit het rijksregister te schrappen en het attest van immatriculatie te supprimeren. Dit schrijven is gedateerd op 4 maart 2022.

Het loutere gegeven dat een specifieke dienst in Grimbergen, die instaat voor de kennisgeving, de bestreden beslissing pas anderhalve week later zou hebben aangekregen, wat overigens door geen enkel begin van bewijs wordt aangetoond, doet geen afbreuk aan de gegevens van het administratief dossier. Verzoekster toont geenszins aan dat verweerder de beslissing zou hebben geantedateerd. Het gegeven dat 4 maart 2022 de laatste nuttige werkdag was om de bestreden beslissing te nemen, toont dit ook niet aan.

Verzoekster toont met haar kritiek niet aan dat de bestreden beslissing niet binnen de vooropgestelde termijn van zes maanden is genomen en kan zich dus verder niet beroepen op artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit.

2.5. Verzoekster stelt in tweede instantie dat de kennisgeving van de bestreden beslissing laattijdig was, daar deze pas heeft plaatsgevonden op 17 maart 2022.

De Raad wijst er evenwel op dat de in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde termijn van zes maanden enkel betrekking heeft op het nemen van de *“beslissing”*. Noch in de wettekst noch in de voorbereidende werken noch in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof komt de termijn van de kennisgeving aan bod. Ook in artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit is enkel sprake van de situatie waarin geen enkele beslissing is genomen binnen de in het voormelde artikel 42 bepaalde termijn. In deze uitvoeringsbepaling is evenmin sprake van een termijn voor de kennisgeving van de beslissing. Hoe dan ook zou artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit geen afbreuk kunnen doen aan artikel 42 van de Vreemdelingenwet als hogere norm (RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Nu uit het voorgaande volgt dat de bedoelde termijn van zes maanden enkel betrekking heeft op het nemen van de *“beslissing”*, niet op de betekening ervan, en nu niet wordt aangetoond dat de bestreden

beslissing laattijdig werd genomen, moet worden vastgesteld dat de termijn werd gerespecteerd en in geen geval aanleiding kan geven tot het gevolg dat artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit verleent aan het overschrijden ervan.

2.6. Verzoekster is nog van mening dat artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet dient te worden geïnterpreteerd aan de hand van de inhoud van artikel 10ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zij houdt voor dat deze laatste bepaling voorziet in het nemen van een beslissing die binnen de zes maanden moet worden *“getroffen en betekend”*. Verzoekster stelt dat het *“niet aannemelijk [is] dat de wetgever een verschil in behandeling heeft willen creëren tussen de begin- en eind-datum voor de maximale periode van de behandeling van de visumaanvraag tussen enerzijds de visumaanvraag ex art. 10 van de Vreemdelingenwet en deze ex ar. 40 van de Vreemdelingenwet”*.

De Raad acht de bewoordingen van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet evenwel duidelijk, zodat niet blijkt dat enige verdere interpretatie noodzakelijk is.

Bovendien vertrekt verzoekster voor haar standpunt ook van enkele verkeerde aannames. Zo handelt artikel 10ter van de Vreemdelingenwet allereerst over de gezinshereniging met een derdelander op grond van artikel 10bis, in plaats van artikel 10, van de Vreemdelingenwet. Het betreft de gezinshereniging met een derdelander die studeert in België, die hier is gemachtigd tot een tijdelijk verblijf, die de status van langdurig ingezetene geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en die gemachtigd is tot verblijf in het Rijk op grond van de bepalingen van titel II, hoofdstuk V, of die deze machtiging aanvraagt of die in toepassing van artikel 61/27-4 werd gemachtigd tot verblijf. In de situatie van verzoekster speelt ook niet artikel 40 van de Vreemdelingenwet, maar wel artikel 40ter, § 2 van deze wet. Nog blijken uit een vergelijking van de artikelen 10ter en 42 van de Vreemdelingenwet wel degelijk enkele belangrijke verschillen inzake de beslissingstermijn. Allereerst is het aanvangspunt van de termijn van behandeling niet noodzakelijk dezelfde. Voor artikel 10bis van de Vreemdelingenwet is de datum voor het indienen van de aanvraag die waarop alle bewijzen, bedoeld in artikel 10bis, § 1, eerste lid of § 2, eerste lid, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd. Voor artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet geldt de datum van de aanvraag, ook al liggen nog niet noodzakelijk alle documenten voor (zie ook artikel 52, § 2 van het Vreemdelingen-besluit). In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is er in artikel 10ter van de Vreemdelingenwet verder geen sprake van een beslissingstermijn van zes maanden, maar wel van een beslissingstermijn van negen maanden die in bepaalde omstandigheden ook nog eens tweemaal met een periode van drie maanden kan worden verlengd. Hiervan is geen sprake in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Er kan aldus geenszins worden voorgehouden dat de wetgever duidelijk de bedoeling zou hebben gehad om de beide situaties, of nog *“de begin- en eind-datum voor de maximale periode van de behandeling”* van de aanvraag gezinshereniging, op identieke wijze te behandelen.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, kan een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet of van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit niet worden vastgesteld.

2.8. Verzoekster voert in de hoofding van haar eerste middel nog de schending aan van het gezag van gewijsde en verwijst hierbij naar de artikelen 23-27 van het Gerechtelijk Wetboek. Zij laat echter na op enige manier te verduidelijken, dan wel te concretiseren, op welke wijze de bestreden beslissing het gezag van gewijsde of deze bepalingen schendt. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Aldus kan de loutere verwijzing naar een schending van bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, niet worden beschouwd als een middel. Dit onderdeel van het eerste middel is bijgevolg onontvankelijk.

2.9. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.10. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 42 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster verstrekt de volgende uiteenzetting bij haar middel:

“(I) Eerste schending

[...]

Verwerende partij weigert rekening te houden met de berekening van de inkomsten voor aanslagjaar 2021 door de boekhouder van de Belgische referentiepersoon, om reden “ deze info nog niet definitief werd bevestigd door de FOD Financiën”.

Een zulke motivering is niet afdoende om de door verzoekster gevoegde stukken terzake het inkomen van haar Belgische echtgenoot zondermeer van de tafel te vegen en niet in overschouwing te nemen.

De berekening van het inkomen door de boekhouder is wel degelijk een bewijskrachtig stuk, a fortiori wanneer dit stuk wordt aangevuld door de voorbereiding van de aangifte.

De overweging van verwerende partij dat “deze info nog niet definitief werd bevestigd door de FOD Financiën” is geen adequate motivering om betreffende stukken te weren als bewijs terzake het inkomen van de referentiepersoon.

Een schending van art. 42 Vreemdelingenwet iuo. de materiële motiveringsplicht iuo. de zorgvuldigheidsplicht dient te worden aangenomen.

(II) Tweede schending

[...]

Verwerende partij heeft in huidige zaak verzuimd enig onderzoek uit te voeren in de zin van art. 42 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt :

[...]

Dit artikel legt aan verwerende partij de verplichting op om te bepalen welke bestaansmiddelen de referentiepersoon en zijn familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en geeft hem de mogelijkheid alle bescheiden en inlichtingen hiervoor te doen overleggen.

In casu weigert verweerder deze behoefteanalyse uit te voeren en oordeelt zij deze analyse overbodig is “bij gebrek aan zicht” op de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon...

De motivering van verwerende partij is niet ernstig.

Art. 42 Vreemdelingenwet verplicht de overheid een behoefteanalyse uit te voeren wanneer aan de voorwaarde van de regelmatige en voldoende bestaansmiddelen niet voldaan is, i.e. net de hypothese welke zich- volgens de gemachtigde- in casu voordoet.

Voor de thesis dat geen behoefteanalyse zou dienen te worden uitgevoerd wanneer verwerende partij geen “zicht heeft” op de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, bestaat geen enkele grondslag (noch wettelijk, noch reglementair, noch jurisprudentieel...)

Voormelde motivering schendt aldus art. 42 Vreemdelingenwet.

[...]

Art. 42 Vreemdelingenwet § 1 {in fine} voorziet bovendien dat de gemachtigde, die niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker en het gezin waarin deze leeft, hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. In casu dient vastgesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is op dit punt dan ook in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

De overweging c.q. het standpunt van de gemachtigde dat de bestaansmiddelen niet in aanmerking zouden kunnen worden genomen, ontslaat hem/ haar niet van de naleving van de eigen onderzoeksplicht, wel integendeel.

Het is niet aan verzoekster om in de plaats van de gemachtigde een eigen behoefteanalyse te maken, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet duidelijk bij de gemachtigde ligt. (in dezelfde zin: RvV 8 februari 2018, nr. 199 458)

Ook om voormelde reden schendt de bestreden beslissing art. 42 Vreemdelingenwet.”

2.11. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt onder meer dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Uit het betoog van verzoekster blijkt ook dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er zo in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven

motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is in casu dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepaling wordt niet aangetoond.

2.12. Waar verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechts-onderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

2.13. Verzoekster beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op gezinshereniging als echtgenote van een Belgische onderdaan op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling stelt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Uit lezing van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg, op cumulatieve wijze moet worden voldaan aan de volgende voorwaarden:

- het familielid moet de Belgische referentiepersoon vergezellen of vervoegen;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over een voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet daarnaast:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.14. In casu wordt de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd, omdat verweerder oordeelt dat niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

2.15. Verzoekster betwist niet dat zij de volgende documenten neerlegde om de bestaansmiddelen van haar Belgische echtgenoot te staven:

- *Aanslagbiljet in de personenbelasting en aanvullende belastingen inkomen 2020 - aanslagjaar 2021*
- *Berekening/resultaat simulatie via Tax-on-web van de personenbelasting aanslagjaar 2021 dd.17.09.2021*
- *Vorbereiding van de aangifte in de personenbelasting aanslagjaar 2021 - inkomsten 2020*
- *Aanslagbiljet in de personenbelasting en aanvullende belastingen inkomen 2019 - aanslagjaar 2020*
- *Overzicht bedrijfskosten 2020 op naam van de Belg”.*

2.16. Verweerder motiveert concreet dat hij aan de hand van de voorgelegde stukken niet kan vaststellen dat de Belgische echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, nu alle voorgelegde documenten handelen over de inkomsten van de referentiepersoon in de jaren 2019 en 2020. Deze gegevens gaan, volgens verweerder, te ver terug in de tijd om te kunnen aantonen dat de Belgische referentiepersoon actueel over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Bovendien wijst verweerder erop dat voorlopige berekeningen en simulaties niet kunnen worden aanvaard, daar deze informatie niet definitief werd bevestigd door de FOD Financiën. Het overzicht van de bedrijfskosten van 2020 is volgens verweerder ook niet dienstig, omdat hiermee niet kan blijken wat de netto-inkomsten van de Belgische referentiepersoon zijn die hij ter beschikking heeft om in zijn levensonderhoud en dat van verzoekster te voorzien. In deze situatie, waarin de actuele en werkelijke netto-inkomsten van de Belgische referentiepersoon onduidelijk zijn, is verweerder van oordeel dat het doorvoeren van een behoeftanalyse overbodig is.

2.17. De Raad stelt vast dat verzoekster met haar uiteenzetting geen concrete argumenten aanbrengt ter weerlegging van de motivering dat de voorgelegde stukken niet of onvoldoende toelaten een concreet zicht te hebben op de werkelijke netto-inkomsten waarover de Belgische referentiepersoon actueel kan beschikken. Zij betwist de motivering in de bestreden beslissing niet dat alle voorgelegde stukken handelen over de inkomsten uit 2019 en 2020 en dat deze gegevens te ver terug gaan in de tijd om hieruit te kunnen afleiden dat de echtgenoot heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Zij laat deze motivering, die de genomen beslissing reeds kan dragen, volledig ongemoeid.

Door louter te stellen dat *“de berekening van het inkomen door de boekhouder wel degelijk een bewijskrachtig stuk is”*, gaat verzoekster er dan ook aan voorbij dat, zelfs indien dit stuk op zich bewijskrachtig zou zijn, de vaststelling van verweerder aangaande de onvoldoende recentheid van de inkomsten overeind blijft. Verzoekster betwist noch weerlegt de dragende motivering van de bestreden beslissing dat de aangetoonde inkomstenbewijzen onvoldoende recent zijn en toont niet aan dat de door haar

neergelegde stukken incorrect of kennelijk onredelijk zijn beoordeeld. Verzoekster richt zich met haar kritiek op een bijkomend en niet-determinerend motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van haar kritiek kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

2.18. Verzoekster geeft verder aan niet akkoord te kunnen gaan met de door verweerder in het verlengde van de voormelde motivering gedane beoordeling dat een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet opdrong.

Verweerder was in casu van oordeel dat een behoefteanalyse overbodig was. Hij gaf aan dat een behoefteanalyse zich enkel opdringt indien er sprake is van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen die evenwel ontoereikend zijn, en niet in de situatie zoals deze in casu voorligt waarin de voorliggende stukken geen duidelijkheid verschaffen inzake de daadwerkelijke netto-inkomsten waarover de referentiepersoon actueel beschikt, en waarin dus ook niet kan worden vastgesteld of de inkomsten al dan niet lager of hoger liggen dan het bedoelde referentiebedrag.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster er zich toe beperkt te stellen dat een behoefteanalyse wel degelijk diende te worden doorgevoerd, maar zonder concreet in te gaan op de door het bestuur voorziene motivering en deze te weerleggen. Verzoekster stelt enkel dat er geen enkele grondslag bestaat om geen behoefteanalyse uit te voeren wanneer verweerder “geen zicht” heeft op de bestaans-middelen van de Belgische referentiepersoon.

De Raad benadrukt dat de in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse zich slechts opdringt voor zover vaststaat dat er sprake is van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen die evenwel lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag (RvS 27 januari 2016, nr. 233.641). De bedoeling van de door te voeren behoefteanalyse is na te gaan of een gezin niet alsnog in zijn behoeften kan voorzien met een bedrag dat lager ligt dan het bedoelde referentiebedrag zonder ten laste te komen van de sociale bijstand en dit onderzoek is enkel nuttig voor zover het bedrag van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon effectief kan beschikken gekend is. De uitkomst van de behoefteanalyse die erin bestaat dat moet worden nagegaan welke bestaansmiddelen het gezin nodig heeft om in zijn behoeften te kunnen voorzien, moet immers vervolgens kunnen worden afgetoetst aan de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon heden daadwerkelijk beschikt.

Nu verzoekster er niet in slaagt het motief te weerleggen dat verweerder op basis van het geheel van de beschikbare gegevens geen zicht heeft op het nettobedrag van het huidige inkomen van de referentiepersoon, ziet de Raad niet in waarom verweerder een behoefteanalyse had moeten voeren. Bijgevolg blijkt evenmin dat verweerder in dit verband verzoekster nog had moeten uitnodigen de nodige bescheiden en inlichtingen voor het doorvoeren van de behoefteanalyse voor te leggen.

2.19. Verzoekster toont niet aan dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de wet tot zijn beoordeling is gekomen. Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij, waar zij voorhoudt gerechtigd te zijn op een verblijf op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, het bewijs dient te leveren van het voldaan zijn van de hiervoor door de wetgever vooropgestelde verblijfsvoorwaarden. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte op basis van het geheel van de elementen zoals deze voorlagen bij de aanvraag heeft vastgesteld dat niet blijkt dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

2.20. Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.21. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS